

Autor: Patrick J. Buchanan

Necelé dva měsíce po teroristických útocích 11. září vpochoďovaly armády Severoatlantické aliance od Kábulu. Talibán prchal.

Tento rychlý triumf stál americké síly pouze jeden život. Alespoň tak se nám to předkládá. Před měsícem vstoupila válka v Afghánistánu do svého osmého roku, můžeme tedy hovořit o druhé nejdelší válce v historii Ameriky a NATO a o válce, která nikdy nebyla blíže strategické porážce, jako je dnes.

Situace je natolik kritická, že ministr obrany, Robert Gates, který minulý týden navštívil Kandahár, přislíbil rychlé nasazení dalších jednotek ještě před očekávanou jarní ofenzivou Talibanu, nasazení dvou, možná tří bojových divizí z celkových 20 000 mužů, požadovaných generálem Davidem McKiernanem. Prvních 4000 vojáků z 10. horské brigády se má k afghánské kampani připojit v lednu.

Spolu se třemi tisíci americkými vojáky, kteří již v Afghánistánu slouží, a z nichž je celá polovina pod přímým velením NATO, vzroste celý kontingent s nově přichozími o 20 000 na celkový počet 54 000, o celých 60%. Stíny let 1964-75 se vracejí. Afghánistán se stává Obamovou válkou. A na výsledku visí osud jeho prezidentství.

Uvědomuje si to?

Jak vyhraje tuto válku, když je naším cílem ustanovení pro-západní demokratické vlády kontrolující celé území a mající podporu obyvatel a loajalitu ozbrojených složek dost silných nato, bránit afghánské obyvatele před povstalci z Talibanu

Jsme tak daleko od původního plánu pro rok 2009, dále, než jsme byli před pěti lety. Jaké jsou vyhlídky na úspěch?

Každý rok se z Afghánistánu exportuje obrovské množství opia, díky čemuž se Afghánistán stává drogovou velmocí. Výnosy z narkotik korumpují vládu. Fanaticky oddaní Talibanci byli dříve obchodníky s drogami vykořeneňi, nyní však drogové barony podporují, nebo alespoň tolerují pro to, že financují jejich zabíjení Američanů.

Čistě vojensky jsou jednotky Talibanu silnější než kdy jindy, postupují z jihu a východu a ovládají více než polovinu země. Mají svá útočiště v Pákistánu a svůj kruh okolo Kábulu.

Vzdušné útoky amerických sil zabily mnoho afghánských civilistů, až prezident Karzai, kontrolující o něco více než samotný Kábul, začal naše jednání odsuzovat. Útoky na Taliban a Al-Kajdu v Pákistánu zase roznítily tamější populaci.

Dodávky pro naše jednotky v Afghánistánu, které utíkají z Karáčí do Pěšaváru Khyberskou soutěskou směrem u Kábulu, jsou nyní ve velice nebezpečné a riskantní situaci. Čtyřikrát za

poslední měsíc byl například třikrát napaden kábulský americký zásobovací depot, přičemž bylo zničeno několik stovek vozidel.

Před svým příjezdem do Kandaháru jsme mohli slyšet ministra obrany Gatese, jak velmi nemilosrdně hovoří o tom, jak náš závazek „ *bude muset být prodloužen na delší dobu.*“ Kolik to dělá let a kolik bude potřeba mužů... to nikdo neví.

Generál McKiernan prohlásil, že to budou alespoň tři roky, dokud afghánská armáda a policie nebudou schopny plně ovládat území.

Proč trvá takovou dobu, než budou afghánské bezpečnostní síly schopny účinně zasahovat tam, kde by měly bránit obyvatelstvo a režim proti návratu Talibanu? Pročpak jsou naši Afghánci méně odhodláni bojovat a umírat za demokracii, než jak je Taliban schopen a ochoten bojovat a umírat za teokracii? Dovede si snad jejich Bůh, Alláh, vynutit větší lásku a oddanost k sobě, než náš Bůh, kterým je demokracie?

McKiernan říká, že situace se může do doby, než se celkově zlepší, zhoršit. Gates zase přirovnává Afghánistán ke studené válce. „*V mnoha ohledech jsme v ideologickém konfliktu s násilnými extremisty...*“

Ano, takový poslední ideologický konflikt trval kolem 45 let.

Mohlo by to být doopravdy, dle jedné fráze Donalda Rumsfelda, „*dlouhé a tvrdé.*“

Amerika, a to bez debat, investuje vlastní krev a bohatství do války, jejíž konec je v nedohlednu. Velení zatím hovoří o „*maximálně čtyřech letech*“, zatímco staronový ministr obrany o čtyřech dekadách.

Co je tím problémem v Afghánistánu, který nás nutí neustále zvyšovat naše investice ve snaze zde zvítězit? Je snad naším životním zájmem vyhnat Al-Kajdu, z jejích útočišť a zbudovat nový Afghánistán? Nebyla Al-Kajda podobně ze svých útočišť vyhnána před lety v Pákistánu?

Co nás vede k naději, že je v Afghánistánu možné ustavení demokracie spolu se svobodou, rovností a lidskými právy, když nic takového Afghánci nikdy nepoznali? Co čekáme od 54 nebo 75 000 amerických vojáků, kteří mají potlačovat povstalce, kteří bojují stylem zmizet v díře, odpočinout si, znovu nabýt sil a další rok podniknout ofenzivu?

Ze všech zemí světa nebyl Afghánistán ani na chvíli trochu soucitný k cizincům, kteří přišli řídit, rozkazovat a učit Afghánce, jak by měli vést své životy.

Mohl Dwight D. Eisenhower – který se v Koreji spokojil se *statem quo* na obou stranách rozdělovací linie – zavést svou zemi do války s otevřeným koncem? Či snad Richard Nixon? A Ronald Reagan?

Těžko říct. George Bush toho schopný byl. Ale nevolila snad Amerika proti Bushovi? Proč Amerika pokračuje na nastolené cestě, když si zvolila jasnou změnu?

Z originálu „Obama’s war“.